



ρ. 3

1           Στὸ πόρτο μέσα νά ἔμπουσι ἐφοβοῦντα  
καὶ τῆς Παρκιάς με μάνιτα ἀπονοῦντα  
καημοὺς πολλοὺς καὶ πάθη νὰ τσῆ δώσου,  
τσ' ἀνθρώπους τση νὰ πιάσου νὰ σκλαβώσου.

5           Καὶ ἔτσι τὸ ριζικὸ τὸ ἀσβολωμένο  
ἤθελε τῶν ἀνθρώπων τῶν καημένω:  
Ὁ πόλεμος τῆς Κρήτης νὰ ἀρχινίση,  
γυρεύοντας ὁ Τοῦρκος νὰ νικήση.

          Καὶ ἐπήγεν ὁ βιζίρης με φουσσᾶτα  
10          καὶ εἶχεν τὰ κάτεργά του ὅλα γεμᾶτα.  
Καὶ φθάνει στὰ Χανιά καὶ ντεσμπάρκάρει  
καὶ ἐκεῖ τὸ ἀσκέριν του ὅλο ρεποσσάρει.

          Καὶ πάραυτας με γράμμα τοῦ βιζίρη  
τὸν καπετὰν-πασᾶ τότες σπιδίρει  
15          τὰ κάτεργα νὰ τὰ ξαναφορτώση  
λαό, εἰς τὰ Χανιά πάλι νὰ σώση.  
Καὶ ὁ Μουσταφᾶς-Καπλὰν σὰν προκομμένος,  
τσῆ μάχης ξακουστὸς καὶ παινεμένος,  
μισσεύει ἀπ' τὰ Χανιά με τὴν ἀρμάδα

20          καὶ κάνει δίχως ἄργιτα λεβάδα.  
Καὶ εἰς τῆς Ἀνατολῆς τὰ μέρη ἐδράμα,  
καθὼς ἐξεκαθάριζε τὸ γράμμα.  
Λαὸ ξαναφορτώνει καὶ γυρίζει  
στὸν τόπον, πού ὁ βιζίρης τὸν ὀρίζει.

ρ. 4

25          Καὶ ἀπῆτις ἐκουβάλησε τὸ ἀσκέρι  
καὶ ἐπλάκωσε καιρὸς τὸ καλοκαίρι,  
πάραυτας ὁ βιζίρης τσ' ὀρισμούς του



ξαπλώνει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ στοὺς ἐδικούς του.  
Καὶ διαλαλεῖ νὰ ᾿ναι ὅλοι ὀρδινιασμένοι,  
30 μικροί, μεγάλοι τ' ἄρματα ζωσμένοι,  
διατί εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ κινήσῃ  
στὸ Κάστρο διὰ νὰ πάῃ νὰ πολεμήσῃ.  
Καὶ εὐθὺς ἐμαζωκθήκασιν οἱ Τοῦρκοι.  
Τὴ νιάκαρην ἐπαίζαν καὶ ταμπούκι,  
35 ξυπνῶντας πᾶσα ἓνα παλληκάρι,  
ἔτσι πεζὸν ὡσὰν καὶ καβαλλάρι.  
Ποιὸς νὰ ᾿χε στοχασθῆ τὸ τόσον πλῆθος  
καὶ νὰ μὴ φρίξῃ, νὰ γενῆ σὰν λίθος,  
τὴν ταραχὴν τὴν τόσῃν τοῦ φουσσάτου  
40 καὶ τὰ σημάδια ἐκεῖνα τοῦ θανάτου!

Εμμανουήλ Κριαράς επιμ., *Ληλασία της Παροικιάς Πάρου: κρητικόν ποίημα του 17ου αιώνας*, Τύποις Παρασκευά Λεώνη, Αθήνα 1938.